ഗുരുവന്ദനം!

ഏവർക്കും പ്രിയങ്കരനായ പുണ്യപ്പെട്ട ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ 1956–1957 കാലയളവിൽ വരന്തരപ്പിള്ളി യോഗാർത്ഥി ഭവനത്തിൽ എന്റെ ഗുരുഭൂതനായിരുന്നു. അന്നാണ് അദ്ദേഹം സന്ന്യാസവൈദിക പരിശീലന രംഗത്തേക്ക് ആദ്യമായി കടന്നുവന്നത്. ഭക്തനും മിസ്റ്റിക്കുമായ ബ. എയ്മാർഡച്ചൻ തന്റെ പിൻഗാമിയായി പ്രത്യേകം തെരഞ്ഞെടുത്ത യോഗിവര്യൻ. ജിതേന്ദ്രിയനും നിഷ്കാമകർമ്മിയുമായ ഒരാളെ തന്റെ പരിശീലകനായി കണ്ടെത്തിയതിൽ എന്റെ ഒന്നാം വർഷത്തെ റെക്റ്ററായിരുന്ന എയ്മാർഡച്ചൻ അതീവ സന്തുഷ്ടി പ്രകടിപ്പിച്ചതു ഞാനിന്നും ഓർക്കുന്നു.

ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ പരിശീലനം നല്കിയ ആദ്യത്തെ ബാച്ചിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതിനു വരം ലഭിച്ചതിൽ ഞാൻ അഭിമാനിക്കുന്നു. ലോകം വിലമതിക്കുന്ന ഗുണഗണങ്ങളൊന്നും റെക്റ്ററച്ചന് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആകാരഭംഗിയോ വാക്പാടവമോ തൊട്ടുതേച്ചിട്ടില്ലെന്നു പറയാം. പക്ഷേ ആ തനിമയാർന്ന വർത്തനരീതി എന്നെ ഹഠാദാകർഷിച്ചു. പുഞ്ചിരിക്കുന്ന മുഖം, വളച്ചുകെട്ടില്ലാത്ത സംസാരം, ആത്മാർത്ഥതയും നിഷ്കളങ്കതയും ഊറിയുതിരുന്ന വാക്കുകൾ. ആരോടും വിരോധമില്ല; എന്നാൽ പ്രത്യേകമായ അടുപ്പവുമില്ല. ഓമനകളാകാൻ ആരേയും അനുവദിക്കുകയുമില്ല.

പോരായ്മകൾ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. മറവിയായിരുന്നു സുപ്രധാനം. കവിയായ കെ. കെ. രാജാ പാടുകയുണ്ടായി.

"മറവിതൻ മാറപ്പെടൂപ്പാൽ മാത്രം
മറവിയുണ്ടായിട്ടില്ലിത്ര നാളും."

പക്ഷേ ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ ആ മാറാപ്പ് ഏന്തുന്നവനായിരുന്നു. അക്കാര്യം ജീവചരിത്ര രചയിതാവായ ഫാ. പോളി പയ്യപ്പിള്ളി സ്വാരസ്യ

ത്തോടെ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ യോഗാർത്ഥികളുടെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളും ദൗർബ്ബല്യങ്ങളും മറന്നിരുന്നില്ല. കോൺഫ്രൻസിനു ചെല്ലുമ്പോൾ മുമ്പു പറഞ്ഞവയും നല്കിയ നിർദ്ദേശങ്ങളും തിരുത്തലുകളും അക്ഷരം പ്രതി ഓർത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാകും. ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ അവയെല്ലാം അഭ്യസിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടോയെന്ന് അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഡൺസ്റ്റനച്ചനു പരഹൃദയജ്ഞാനമുണ്ടെന്ന ഭീതി ചില യോഗാർത്ഥികൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. തങ്ങൾ മറച്ചു വയ്ക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിക്കുമോയെന്ന പരിഭ്രമം. ആന്തരികമായ ഉൾക്കാഴ്ച്ചയെന്ന വരം ദൈവം അദ്ദേഹത്തിനു നല്കിയിരുന്നുവോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്തായാലും ഗുരുവച്ചൻ അക്കാര്യം പുറത്തു പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല.

അന്തർമുഖനും ലോകവിദ്വേഷിയുമായുമായിരുന്നില്ല ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ. യോഗാർത്ഥികളുടെ പുത്തൻ കാൽവയ്പ്പുകൾക്കൊന്നും എതിരു നിന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അവരെ രണ്ടു ഗണമായി തിരിച്ചു രണ്ടു കയ്യെഴുത്തു ദിനപത്രങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നതിനു പ്രചോദനമേകി. മത്സരബുദ്ധിയോടെ മൂന്നു മാസത്തോളം അവ അനുദിനം പുറത്തിറക്കുകയുണ്ടായി. അതുപോലെ രാത്രി ആശ്വാസസമയത്തിന്റെ അവസാനത്തെ 15 മിനിറ്റ് അന്നത്തെ വിശുദ്ധനെക്കുറിച്ച് ഒരു ബ്രദർ പ്രസംഗം പറയുന്നതും അതിനു ശേഷം സമൂഹം വിമർശനാത്മകമായി വിലയിരുത്തുന്നതുമായ സമ്പ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി.

വ്യക്തിപരമായി വളരെയധികം വളരുന്നതിനു ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ കാലത്ത് കഴിഞ്ഞുവെന്ന ചാരിതാർത്ഥ്യം എനിക്കുണ്ട്. വെറുതെ പുകഴ്ത്തുന്ന ശീലം ഗുരുവച്ചനില്ലായിരുന്നു. കോൺഫ്രൻസുകൾ വളരെ പ്രയോജനം ചെയ്തു. അനാവശ്യമായി ഒന്നിലും ഇടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അക്കാലത്ത് ആദ്യവർഷ വിദ്യാർത്ഥികളായിരുന്ന രണ്ടു മൂന്നു പേർ ഇല്ലാത്ത അസുഖം അഭിനയിച്ചു വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോവുകയുണ്ടായി. ഗുരുവച്ചനു സത്യമറിയാമായിരുന്നുവെന്നാണ് എന്റെ ബോദ്ധ്യം. പക്ഷെ അദ്ദേഹം അവരെയാരേയും തടഞ്ഞില്ല. അവർക്കാർക്കും ദൈവവിളി ഇല്ലായിരുന്നുവെന്ന അന്തർജ്ഞാനമാകാം കാരണം.

ഗുരുവച്ചന്റെ ജീവിതത്തിൽ അതുല്യസ്ഥാനം അലങ്കരിച്ചിരുന്ന വി. തോമസ് മൂറിനെക്കുറിച്ച് ഉപദേശത്തിൽ പറയുക പതിവായിരുന്നു. ഞാൻ ഓർക്കുന്ന മറ്റൊരു കാര്യം ദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണത്തിനു

ശേഷം 15 മിനിറ്റ് ഉപകാരസ്മരണ നടത്തണമെന്ന നിബന്ധനയാണ്. അത്രയും സമയം ചെലവഴിക്കുക പലർക്കും വിരസവും വിഷമകരവുമായിരുന്നുവെങ്കിലും ആ നിയമം മാറ്റാൻ ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ തയ്യാറായില്ല.

എന്റെ നവസന്ന്യാസകാലത്ത് ബ. മലാഖിയാസച്ചനായിരുന്നു അമ്പഴക്കാട് കൊവേന്തയുടെ പ്രിയോർ. അദ്ദേഹം ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ സുപ്പീരിയറായിരുന്നപ്പോൾ അനുസരണത്തിന്റെ കല്പനയിൻകീഴ് ചെറുപ്പകാലത്തെ ആത്മകഥ എഴുതുകയുണ്ടായി. രണ്ടു നോട്ടുബുക്കുകളിലായി എഴുതപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥം പ്രിയോരച്ചൻ എനിക്കു വായിക്കാൻ തന്നു. എന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക ഉന്നമനത്തിന് ആ ആത്മകഥ സഹായകരമായിത്തീർന്നു. അതിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയ ഒരു സംഭവം ഇപ്പോഴും ഓർമ്മയിലുണ്ട് (അതോ ഗുരുവച്ചൻ സംഭാഷണമദ്ധ്യേ പറഞ്ഞതാണോ? തീർച്ചയില്ല). ഒരിക്കൽ അപ്പൻ ഇട്ടൂപ്പുണ്ണിക്ക് ഒരു ഷർട്ട് തയ്പ്പിച്ചു കൊടുത്തു, ഇട്ടിരുന്നത് വളരെ പഴയതായി പോയപ്പോഴാണ് അപ്രകാരം ചെയ്തത്. ഷർട്ടും ധരിച്ചു നടന്നപ്പോൾ ബാലനെ സ്റ്റൈലുകാരനെന്നും നിഗളിയെന്നും ചിലർ മുദ്ര കുത്തുകയുണ്ടായി. വാസ്തവത്തിൽ അതിടാൻ അവനു താത്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ഇട്ടുവെന്നു മാത്രം. ഇതരരുടെ വിലയിരുത്തലിനെപ്പറ്റി ഇട്ടൂപ്പുണ്ണി ചിന്തിച്ചത് ഇപ്രകാരമാണ്. ലോകത്തിന്റേതായ വിധിപ്രസ്താവനകൾ അമിതപ്രധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. വെറും ബാലനായിരുന്നപ്പോൾ ചിന്തിച്ചെടുത്ത നിഗമനം എത്ര സത്യസന്ധം, ഗഹനം! നിസ്സാരകാര്യങ്ങൾ പോലും ആഴത്തിൽ അപഗ്രഥനം ചെയ്തു ദൈവികകാഴ്ചപ്പാടിൽ എത്തിച്ചേരാൻ ചെറുപ്പത്തിലേ ലഭിച്ച വരദാനമാണ് ഡൺസ്റ്റനച്ചനെ മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തനാക്കുന്നത്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പോളിയച്ചൻ ധാരാളം സംഭവങ്ങൾ നിരത്തിവയ്ക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

'സുതാര്യം സുന്ദരം' എന്ന ജീവചരിത്രത്തിൽ വരച്ചു വച്ചിരിക്കുന്ന നഖചിത്രം താഴെപ്പറയുന്ന വാക്കുകളിൽ സംഗ്രഹിക്കമെന്നു തോന്നുന്നു. മറവി, കോപശീലം, അമിതമായ ഭയവും ലജ്ജയും, അലസത, കൃത്യനിഷ്ഠയില്ലായ്മ എന്നിവയായിരുന്നു ഇട്ടൂപ്പുണ്ണിയിൽ കണ്ടിരുന്ന ചില പോരായ്മകൾ. അവ തിരുത്തുന്നതിന് ഭഗീരഥയത്നം തന്നെ ചെയ്തു ആ ബാലൻ. മറവി മാത്രം കുറയ്ക്കാനായില്ല; പ്രായമേറുന്തോറും അതു വർദ്ധിച്ചു വന്നതേയുള്ളു. ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ അപകർഷതാബോധമോ വിഷമമോ കൂടാതെ ആ പോരായ്മയെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. മറവി മാറ്റാനാകാത്ത രോഗമായിരുന്നു. അതിന് അദ്ദേഹത്തെ

കുറ്റപ്പെടുത്താനാകില്ലല്ലോ. പക്ഷേ മറ്റുള്ള തെറ്റുകൾക്കെതിരെയുള്ള പോരാട്ടം വീരോചിതം തന്നെ എന്നു പറയാം. ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ വിശുദ്ധിയെ വിളിച്ചോതുന്നതായി അക്കാര്യത്തെ മുദ്രകുത്താം.

ചെറുപ്പത്തിലേ പരിശ്രമം തുടങ്ങി ഇട്ടുപ്പുണ്ണി, നല്ല കുട്ടിയും പുണ്യവാളനുമാകാൻ. അമ്മയും അപ്പനും ചേച്ചിയായ കുഞ്ഞേത്തിയും ജേഷ്ഠനും അക്കാര്യത്തിൽ സുപ്രധാന പങ്കുവഹിച്ചു. കുഞ്ഞേത്തിയുടെ പുണ്യത്തിന്റെ പാഠശാലയിലാണ് ബാലൻ വിദ്യ അഭ്യസിച്ചത്. പുണ്യവാനാകാനുള്ള അഭിവാഞ്ചയെന്ന നാളം ഇട്ടുപ്പുണ്ണിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ കൊളുത്തിയത് ആ പുണ്യപ്പെട്ടവളാണ്. ആ ജ്വാല പിന്നീടൊരിക്കലും കെട്ടടങ്ങിയില്ല. പൂർവ്വാധികം ശക്തിയോടെ കത്തിപ്പടരുകയണ് ചെയ്തത്. ആ ആഗ്രഹനിവർത്തിക്കുവേണ്ടി പള്ളിയിൽ പോയിത്തുടങ്ങി ബാലൻ. നല്ല കുട്ടിയാകാൻ യത്നമാരംഭിച്ചു. ഭാരതത്തിലെ ആദ്യത്തെ പുണ്യവാളനാകണമെന്ന ആശയും വാശിയുമുണ്ടായി. മാതൃഭൂമിക്കുവേണ്ടി ജീവനർപ്പിക്കണം. വലിയ വലിയ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യണം. മഠത്തിലെ നാലുഭിത്തികൾക്കുള്ളിൽ നിന്നു പുറത്തിറങ്ങാത്ത വി. കൊച്ചുത്രേസ്യായുടെ വലിയ വലിയ ആഗ്രഹങ്ങളോട് ഇട്ടുപ്പുണ്ണിയുടെ മോഹങ്ങളെ തുലനം ചെയ്യാനാകും.

“സ്വരാജ്യ സ്നേഹമാണ് എന്റെ സകല ഭാഗ്യങ്ങളുടേയും ആരംഭ”മെന്ന് ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. വിശുദ്ധനാകാൻ വേണ്ടിയാണ് സന്ന്യാസം കൈവരിച്ചതു തന്നെ. ദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണത്തിനുശേഷം പ്രധാനമായും പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നത് “ഞങ്ങളെല്ലാവരും (സഹോദരീസഹോദരന്മാർ) സന്ന്യാസികളും കന്യാസ്ത്രീകളും ആയിത്തീരാൻ” വേണ്ടിയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ കുടുംബാംഗങ്ങളോടൊത്തു മലയാറ്റൂർ തീർത്ഥയാത്ര നടത്തിയപ്പോൾ ആലുവ മണപ്പുറത്ത് എല്ലാവരും അല്പനേരം വിശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. തുടർന്ന് ഏറെദൂരം ചെന്നപ്പോഴാണ് ഇട്ടുപ്പുണ്ണി കൂട്ടത്തിലില്ലെന്ന് മനസ്സിലായത്. ബാലനെ അന്വേഷിച്ച് വീണ്ടും ആലുവായിലെത്തിയപ്പോൾ അവനെ കണ്ടെത്തി. തങ്ങൾ തിരിച്ചു വന്നില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്തു ചെയ്യുമായിരുന്നുവെന്ന ജ്യേഷ്ഠന്റെ ചോദ്യത്തിന് ഉടനടി പ്രത്യുത്തരമുണ്ടായി: “ഞാൻ അടുത്തുള്ള കൊവേന്തയിൽ പോയി ചേരുമായിരുന്നു.” തന്റെ ഓർമ്മക്കുറിപ്പിൽ ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ ഇപ്രകാരം രേപ്പെടുത്തുന്നു: “ദൈവവിളിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത ഒരിക്കലും എന്നെ വിട്ടുമാറിയിരുന്നില്ല. എന്റെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളെയും അതു നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നു. ദിവസം ചെല്ലുന്തോറും എന്റെ ആഗ്രഹം ശക്തിപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.”

തന്നിലുണ്ടായിരുന്ന ബുദ്ധിശക്തി, ചിന്താശീലം, ഭക്തിയിലേക്കുള്ള ചാച്ചിൽ എന്നീ അടിസ്ഥാനഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ ബോധവാനായിരുന്നു. കോപിക്കുന്നതുതന്നെ ചിന്തിച്ചും ന്യായസഹിതവുമായിരുന്നു. തന്നെ ദ്രോഹിക്കുന്നവരോടു പകരം വീട്ടാൻ പറ്റിയ സമയത്തിനായി കാത്തിരിക്കുമായിരുന്നു. ഇത്തരം ദുർഗുണങ്ങളെ ജയിക്കാൻ കഠിനമായി അദ്ധ്വാനിക്കേണ്ടി വന്നു. ചിലപ്പോഴെല്ലാം നൈരാശ്യം അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു. അതേക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു: "ദൈവകൃപയും വിശ്വാസത്തിന്റെ വെളിച്ചവും അഞ്ചു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ മുതൽ സുലഭമായിരുന്നതുകൊണ്ട് ജീവിതനിരാശയിൽനിന്നു ക്രമേണ വിമോചനമായി. ദൈവവിശ്വാസവും വിശ്വാസസത്യങ്ങളിന്മേൽ അടിയുറച്ച ഉന്നതാദർശങ്ങളുമാണ് ജീവനും ഉന്മേഷവും പകർന്ന് എന്നെ രക്ഷിച്ചത്." അവസാനവർഷങ്ങളിൽ തന്നെ ശുശ്രൂഷിച്ചിരുന്ന ശെമ്മാശനുമായി ഒരിക്കൽ പിണങ്ങാനിടയായി. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കുറ്റബോധം തോന്നി. ബ്രദറിനെ ചെന്നുകണ്ട് മാപ്പപേക്ഷിച്ചു.

ശാരീരികമായ വേദനകളിൽ അപാരമായ ക്ഷമ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ. കാലിലെ എക്സിമ മൂലം 52 വർഷങ്ങളായി വളരെ സഹിച്ചിരുന്നു. ഒരിക്കൽ കരിസ്മാറ്റിക് ധ്യാനത്തിൽ സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ ആ അസും കർത്താവ് തൊട്ടുസുപ്പെടുത്തിയെന്നു ധ്യാനഗുരു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. "അയ്യോ കഷ്ടമായി." രോഗി പ്രതികരിച്ചു. കാരണമാരാഞ്ഞപ്പോൾ പറയുകയാണ്: "എനിക്കു സഹിക്കാൻ കർത്താവു തന്ന അനുഗ്രഹമാണ്. അതെടുത്തു മാറ്റിയെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ദുഃഖം തോന്നി."

സത്യത്തോടുള്ള സ്നേഹം ജന്മനാ ഡൺസ്റ്റനച്ചനു ദൈവം നല്കിയിരുന്നു. "ദൈവകൃപയോടുള്ള സഹകരണം വഴിയായി അത് എന്നിൽ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ മഹാദാനത്തെക്കുറിച്ചു ദൈവത്തിന് ഏറ്റവും കൂടുതലായി നന്ദി പറയുന്നു." "എനിക്ക് മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു സഹിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുള്ളതിൽ മനഃസാക്ഷിയെപ്രതി സഹിച്ചിട്ടുള്ളതു മാത്രമേ എന്നെ സ്പർശിച്ചിട്ടുള്ളു." ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ എളിമയത്രെ സത്യസ്നേഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. പുണ്യജീവിതം മുഴുവൻ ഒരു സത്യസ്നേഹപ്രകടനമാണ്. എളിമയും വിശ്വാസവും ഒരേ സത്യത്തിന്റെ ഏറ്റുപറച്ചിൽ തന്നെ. നവസന്ന്യാസ ഭവനത്തിന്റെ കെട്ടിടപണിക്ക് ഒരു ലോഡ് സിമന്റ് കരിഞ്ചന്തയിൽ വാങ്ങിയതറിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "നമുക്ക് ഈ ഇടപാടു

വേണ്ട." പണി നിറുത്തേണ്ടി വരികയാണെങ്കിലോ? ഉടനടി മറുപടി: "പണി തീരാത്ത, പണിമുടങ്ങിയ കെട്ടിടമായിരിക്കും ഏറ്റവും വലിയ സാക്ഷ്യം." തന്റെ മനഃസാക്ഷിക്ക് അംഗീകരിക്കാൻ സാധ്യമല്ലാത്തതു കൊണ്ട് ഒരു രേഖയിലൊപ്പു വയ്ക്കുന്നതിന് ആശ്രമശ്രേഷ്ഠൻ നിർ ന്ധിച്ചിട്ടും അദ്ദേഹം തയ്യാറായില്ല. കള്ളക്കണക്കെഴുതി കിട്ടുന്ന ഗ്രാന്റ് വേണ്ടെന്നു വെച്ച ധീരനാണ് ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസ്കാരവേളയിൽ പാലക്കാട് രൂപതാദ്ധ്യക്ഷൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തു കയുണ്ടായി: "വിശുദ്ധ കുർബാനയുടെ ആമുഖപ്രാർത്ഥനയിൽ പറ യുന്നതുപോലെ നിർമ്മലമായ ഹൃദയത്തോടും വെടിപ്പാക്കപ്പെട്ട മന സാക്ഷിയോടും കൂടെ ജീവിച്ച സന്ന്യാസവൈദികനായിരുന്നു ഡൺ സ്റ്റനച്ചൻ."

ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ പ്രാർത്ഥനാശൈലി സവിശേഷത നിറഞ്ഞതാ യിരുന്നു. വീട്ടിലെ ദാരിദ്ര്യം മാറ്റിക്കിട്ടുവാൻ വേണ്ടി ഇട്ടൂപ്പുണ്ണി ഒരി ക്കലും പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടില്ല. വാചാ പ്രർത്ഥനകൾ ഉരുവിടുന്നതിൽ ഇഷ്ട മില്ലായിരുന്നു. വീട്ടിൽ എല്ലാവരും തനിച്ചുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ മുട്ടി ന്മേൽ നിന്നു ചൊല്ലുമ്പോൾ ഇട്ടൂപ്പുണ്ണിയിൽ നിന്ന് ഒരു മൂളൽ സ്വരം മാത്രമേ കേട്ടിരുന്നുള്ളു. അതിനെക്കുറിച്ച് അമ്മ പല പ്രാവശ്യം ശകാ രിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ഉപകാരമുണ്ടായില്ല. ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ ജീവിതസ് മരണയിൽ ഇപ്രകാരമാണ് രേപ്പെടുത്തുക: "പലപ്പോഴും പലവിചാര ങ്ങളിൽ മുഴുകിയതുകൊണ്ടാണ് എന്റെ പ്രർത്ഥന മൂളൽ മാത്രമായിരു ന്നത്. എന്നാൽ ആ പലവിചാരം പലപ്പോഴും നല്ല കാര്യങ്ങളെകുറി ച്ചായിരുന്നതുകൊണ്ട് വാചാ പ്രാർത്ഥന മോശമായിപോയിരുന്നുവെ ങ്കിലും മാനസിക പ്രാർത്ഥനയായി പരിണമിച്ചിരുന്നു." കുർബാനസ്വീ കരണത്തിനുശേഷം ഇട്ടുപ്പുണ്ണി പത്തുപതിനഞ്ച് മിനിറ്റ് ഉപകാര സ്മ രണയ്ക്കായി ചെലവഴിച്ചിരിക്കും. "ആ സമയം എന്റെ ചുറ്റും നടക്കു ന്നതു ഞാൻ അറിയുകയില്ല. എന്റെ ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ എന്റെ ഉള്ളിൽ വസിക്കുന്ന കർത്താവിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കും." പത്തുപന്ത്രണ്ടു വയസ്സു ള്ളപ്പോൾ മുതൽ നാലു പുണ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയായിരുന്നു പ്രാർത്ഥന. "എളിമ, ക്ഷമ, സഹനശക്തി, ധൈര്യം എന്നീ പുണ്യങ്ങൾ എനിക്കു തരണമേ." കാനോന നമസ്കാരം ചൊല്ലിത്തീർക്കുന്നതിനായി പാതിരാവരെ ഉറക്കമിളക്കുമായിരുന്നു. ഒരു മണിക്കൂർ ആരാധനാവേ ളയിൽ ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഉറക്കം തൂങ്ങും. അതിനെക്കുറിച്ച് ആരാഞ്ഞ പ്പോൾ മറുപടി പറഞ്ഞു: "ഞാൻ കർത്താവിന്റെ പക്കലാണ്. കർത്താ

വ് എന്നെ കാണുന്നുണ്ട്. ഉറങ്ങിയാലും ദിവ്യകാരുണ്യസന്നിധിയിൽ ആയിരിക്കുന്നതാണ് കാര്യം." മറവിയിലാണ്ടുപോയ ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ അന്ത്യവചസ്സുകൾ: "ഞാൻ മരിച്ചു... ഈശോ... സഹായിക്കണേ... എനിക്കു സന്തോഷമാണ്... ഞാൻ പോവുകയാണ്.. ഈശോ..."

അനുസരണവ്രതത്തെക്കുറിച്ച് ഡൺസ്റ്റനച്ചനു തനതായ കാഴ്ചപ്പാടുണ്ടായിരുന്നു. "പ്രിയോരച്ചൻ അങ്ങനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാനങ്ങു വഴിപ്പെട്ടു." – അദ്ദേഹം കൂടെക്കൂടെ ആവർത്തിച്ചിരുന്ന വാക്യമാണിത്. വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുക എന്നാണല്ലോ വഴിപ്പെടുക എന്നതിന്റെ അർത്ഥം. മേലധികാരി എന്തുപറഞ്ഞാലും ആമ്മേൻ മൂളലല്ല കീഴ്വഴക്കം. എതിർന്യായങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ അതു മേലധികാരികളെ ധരിപ്പിക്കണം. ആ ത്യാഗശീലന്റെ വാക്കുകൾ ശ്രവിക്കുക: "സന്ന്യാസി അധികാരികൾക്കു നല്കുന്ന അനുസരണം മക്കൾക്കടുത്ത അനുസരണമായിരിക്കണം. നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം അധികാരികളോടു പറയാം. നമ്മൾ മക്കളാണ്. മക്കൾക്കു ചോദിക്കാൻ അവകാശമുണ്ട്, സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്." അധികാരികളും അധീനരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം പിതൃപുത്രസമാനമായിരിക്കണം എന്നായിരുന്നു ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ കാഴ്ചപ്പാട്. സാധാരണ തവിട്ടുനിറമുള്ള ളോഹ ധരിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം ഒരു ദിവസം വെള്ളയുടുപ്പിട്ട് മഠത്തിലെത്തിയപ്പോൾ സിസ്റ്റേഴ്സിന് അത്ഭുതമായി. കാരണം ആരാഞ്ഞപ്പോൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രത്യുത്തരം: "പ്രൊവിൻഷ്യാളച്ചൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാനങ്ങു വഴിപ്പെട്ടു." തെറ്റല്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾക്കെല്ലാം തന്റെ അഭിപ്രായത്തെ ത്യജിച്ചുകൊണ്ട് അധികാരികൾക്കു കീഴടങ്ങിയിരുന്നു ആ വിധേയൻ. ധാർമ്മികമായി ശരിയല്ലെന്നു തോന്നുന്നവ അനുസരിക്കാതിരിക്കാനും ഡൺസ്റ്റനച്ചന് ആത്മധൈര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു.

ബന്ധുജനങ്ങളോടുള്ള ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ വർത്തനം ഇന്നത്തെ പ്രതിഷ്ഠിതർക്ക് ഒരു വെല്ലുവിളിയാണ്. ഏഴു വയസ്സുമുതൽ ഇട്ടുപ്പുണ്ണി താൻ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന സകലതിൽനിന്നും അകന്നു ജീവിച്ചു. കുടുംബബന്ധം ഒരു ബന്ധനമായിത്തീരാൻ ബാലൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. അമ്മയെ വളരെയധികം സ്നേഹിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ആ സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിൽ വിമുഖനായിരുന്നു. അമ്മ മരണാസന്നയായപ്പോൾ മക്കളെല്ലാം മുട്ടുകുത്തിനിന്നു നിലവിളിക്കുകയായിരുന്നു. ഇട്ടുപ്പുണ്ണിയോ മൗനമായി പ്രാർത്ഥനയിൽ മുഴുകി. "അമ്മയെ ഇന്നു തന്നെ മരിപ്പിക്കണമേ" എന്നായിരുന്നു ആത്മമന്ത്രണം. അന്ത്യകൂദാശകൾ

കൈക്കൊണ്ട് നന്നായി ഒരുങ്ങി കിടന്നിരുന്ന അമ്മയുടെ ആത്മീയന ന്മ മാത്രമാണ് ആ ബാലൻ കാംക്ഷിച്ചിരുന്നത്. കൊവേന്തയിൽ കൂടിയപ്പോൾ താൻ ലോകത്തിനു മരിച്ചു കഴിഞ്ഞുവെന്ന ബോദ്ധ്യത്തോടെ ജീവിച്ചു. തന്മൂലം കുടുബപ്രശ്നങ്ങളെപറ്റി കേൾക്കുമ്പോൾ ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ അവ കർത്താവിനു സമർപ്പിക്കുകയല്ലാതെ സ്ഥലത്ത് ഓടിയെത്തിയിരുന്നില്ല. ഗുരുതരമായ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഇടപെടാൻ നിർബന്ധിതനായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴെല്ലാം കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ അത്മീയവളർച്ചക്കും സ്വഭാവരൂപീകരണത്തിനും ഉതകുന്ന ഉപദേശങ്ങൾ നല്കുക മാത്രം ചെയ്തു. എന്നാൽ "ആത്മീയ ബന്ധങ്ങൾക്കു താൻ വഴിപ്പെട്ടിരുന്നു" എന്ന് പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട് ആ സർവ്വസംഗപരിത്യാഗി. ഒരു സന്ന്യാസവൈദികന്റെ കടമയാണതെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

വീട്ടിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ദാരിദ്ര്യാവസ്ഥ ഇട്ടുപ്പുണ്ണിയിൽ അപകർഷതാബോധം ജനിപ്പിച്ചില്ല. വിശുദ്ധിയിലേക്കുള്ള സോപാനമായി അതിനെ സ്വീകരിച്ചു. ആദ്യകുർബാനസ്വീകരണത്തിനു തലയിൽ മുടിചൂടാൻ സാധിച്ചില്ല. തിരുനാളിനു നേർച്ചയിടാൻ സഹോദരങ്ങളെല്ലാം അപ്പനിൽനിന്നു പണം വാങ്ങിച്ചപ്പോൾ അവൻ അപ്രകാരം ചെയ്തില്ല. "ആ വിഷമം സന്തോഷത്തോടെ സഹിച്ചു." ദാരിദ്ര്യാരൂപിയെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ഇട്ടുപ്പുണ്ണിക്കു സന്ന്യാസത്തിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ തന്റെ പ്രതീക്ഷക്കൊത്ത വിധമുള്ള ദാരിദ്ര്യം അവിടെ കാണപ്പെടാത്തതിൽ ഇച്ഛാഭംഗം തോന്നി. "ഈ ദാരിദ്ര്യസ്നേഹം എന്നെ എല്ലാത്തിലും ഉയർത്തിനിറുത്തി. ആരേയും സേവിക്കാതെ മനസ്സിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത പാലിപ്പാൻ അതെന്നെ സഹായിച്ചു." ജീവിതശൈലിയിലും പെരുമാറ്റത്തിലും ലാളിത്യം പുലർത്തിയിരുന്നു ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ. തുന്നലുകൾ നിറഞ്ഞ വസ്ത്രം ധരിച്ചു; പൊട്ടിയ ചെരിപ്പിട്ടു. പറമ്പിൽ കിടന്നിരുന്ന പഴയ സാധനങ്ങൾ പെറുക്കിക്കൂട്ടി സൂക്ഷിച്ചുവച്ചു. ആവശ്യത്തിനു പ്രൊക്യുറേറ്ററച്ചന്റെ കൈയിൽനിന്നു വാങ്ങിയ പണത്തിനു കൃത്യമായി കണക്കുകൊടുത്തു. ഒരിക്കൽ 25 പൈസയുടെ കുറവു കണ്ടപ്പോൾ പുറത്തുപോയി തിരിച്ചു വരുമ്പോൾ നടന്നുപോന്നു. 25 പൈസ ബസുകൂലിക്കു ചെലവായതായി കണക്കെഴുതി. രാത്രി ബസിലും ചായകടയിലുമായി കിടന്നുറങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അഞ്ചുവയസ്സു മുതൽ ഉപ്പു ചേർക്കാതെ കഞ്ഞി കുടിക്കുന്നതു ശീലമാക്കി. അട്ടപ്പാടി ആശ്രമത്തിൽ ഒറ്റയ്ക്കായിരുന്ന അവസരങ്ങളിൽ തേങ്ങാ

ക്കൊത്തും പരിപ്പു തിളപ്പിച്ച വെള്ളവും കുടിച്ചു വിശപ്പടക്കിയിരുന്നു. മുൻനേരത്തെ ഭക്ഷണത്തിൽ ബാക്കിയുണ്ടെങ്കിൽ അതെടുത്തു കഴിക്കും. ഭൗതികനേട്ടങ്ങളോടു നിസ്സംഗത പുലർത്തി. ദാരിദ്ര്യത്തിനു സന്ന്യസ്തർ സംഘാതസാക്ഷ്യം വഹിക്കണമെന്നു പ്രബോധിപ്പിച്ചു. ആർഭാടപൂർണ്ണമായ സംവിധാനങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പറയുമായിരുന്നു: "ഇതെല്ലാം നമ്മെ ദൈവസന്നിധിയിലേക്ക് എത്തിക്കുന്നതാണോ എന്നു ചിന്തിക്കണം." ദരിദ്രരോട് അനുകമ്പ പുലർത്തി. കിട്ടുന്നവയെല്ലാം സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കാതെ മറ്റുള്ളവർക്കു നല്കിയിരുന്നു. മരിക്കുമ്പോൾ ശേഷിച്ചിരുന്നത് ഒരു തകരപ്പെട്ടിയും ഏതാനും ചില വസ്ത്രങ്ങളും മാത്രം.

ഉപദേശങ്ങൾക്കും മറ്റുമായി തന്നെ സമീപിക്കുന്നവരെ ദൈവാശ്രയബോധത്തിൽ വളരുവാൻ അഭ്യസിപ്പിക്കും: "ദൈവം തരും; ദൈവം സഹായിക്കും." എല്ലാവരേയും ഉള്ളുതുറന്നു സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും അവരുടെ വികാരങ്ങളെ മാനിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ജീവചരിത്രകാരൻ ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ നിരത്തി വച്ചിട്ടുണ്ട്. രോഗീശുശ്രൂഷയിൽ സന്തോഷം കണ്ടെത്തുമായിരുന്നു. "വിഷമിക്കേണ്ട, എല്ലാം ശരിയായിക്കൊള്ളും" തുടങ്ങിയ സാന്ത്വനോക്തികൾ ചൊരിയുമായിരുന്നു.

കായികാദ്ധ്വാനിയായിരുന്നു ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ. ഭവനവും പരിസരവും വൃത്തിയാക്കുക, പാത്രം കഴുകുക, തോട്ടപ്പണി ചെയ്യുക തുടങ്ങിയ ജോലികളിൽ നിരതനാകുന്ന ഗുരുവരനെ കണ്ട് നവസന്ന്യാസികൾ വിസ്മയിക്കാറുണ്ട്. അതിരാവിലെ എഴുന്നേറ്റു പള്ളി അടിച്ചുവൃത്തിയാക്കലായിരുന്നു മറ്റൊരു സേവനം. പ്രഭാതഭക്ഷണത്തിനു ശേഷം പിക്കാക്സുമെടുത്തു പറമ്പിലേക്കിറങ്ങുക സാധാരണയായിരുന്നു. മുറ്റത്തു കൊഴിഞ്ഞുവീഴുന്ന ഇലകൾ പെറുക്കി മാറ്റുകയും വഴിയിൽ കിടക്കുന്ന തെങ്ങിന്റെ പട്ടയും വിറകുചുള്ളികളും അടുക്കളയിലെത്തിക്കുകയും ചെയ്യും. തികഞ്ഞ പ്രകൃതി സ്നേഹിയായിരുന്നു ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ. എവിടെപ്പോയി വന്നാലും കുറെ ചെടികൾ കൊണ്ടുവന്നു നട്ടുപിടിപ്പിക്കുന്നതിൽ ആനന്ദമടഞ്ഞു. പ്രകൃതിയിൽ അലിഞ്ഞു ജീവിച്ച് അദ്ദേഹം പ്രകൃതിനാഥനുമായി സംഭാഷണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ടായിരുന്നു നടന്നിരുന്നത്. ഡൺസ്റ്റനച്ചനിൽ തിളങ്ങിനിന്ന വിവേചനാശീലം സവിശേഷശ്രദ്ധ അർഹിക്കുന്നു. ഗരുഡന്റെ കണ്ണുപോലെയായിരുന്നു ആ ക്രാന്തദർശിത്വം. ദൈവവിളിയുള്ളവരെ

കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനും ഇല്ലാത്തവരെ പറഞ്ഞുവിടുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനുള്ള കഴിവിനെപ്പറ്റി ഭിന്നാഭിപ്രായമുണ്ടായില്ല. ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും വ്യതിരിക്തതകൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു പ്രതിസന്ധികളെ തരണം ചെയ്യുന്നതിനു പ്രാപ്തി നൽകി. പലർക്കും ദൈവവിളിയിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നതിനു ശക്തിയും പ്രചോദനവുമേകിയത് ഡൺസ്റ്റനച്ചനാണ്. അതീവ ശാന്തതയോടും സൗമ്യതയോടും സഹിഷ്ണതയോടുംകൂടിയാണ് അർത്ഥികളെ ശ്രവിച്ചിരുന്നത്. ആരേയും പിടിച്ചുനിർത്താൻ ശ്രമിച്ചില്ല. സ്വന്തം അഭിപ്രായം പറഞ്ഞശേഷം നിൽക്കാനും പോകാനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം നല്കി. ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന പലരും എത്ര നന്ദിയോടും സ്നേഹത്തോടും കൂടിയാണെന്നോ ഗുരുവച്ചനെ ഓർക്കുന്നത്! ഇഷ്ടമില്ലാതിരുന്നിട്ടും പരിശീലനരംഗത്ത് അനുസരണയുടെ പേരിൽ തുടരാനിടയായപ്പോൾ ദൈവകരം ദർശിച്ചുകൊണ്ട് സസന്തോഷം ആ ജോലി ചെയ്തു. പരിശീലകൻ എന്ന ദൗത്യം തന്നെ ആദ്ധ്യാത്മികമായി വളർത്തിയെന്നു ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: "സ്വയം നന്നാകാൻ നിർബന്ധിതനായി. കൂടുതൽ ആത്മാർത്ഥതയോടെ ജീവിക്കുവാൻ ഈ ജോലി സഹായിച്ചു." ബാഹ്യമായ സ്നേഹപ്രകടനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ആ ഹൃദയം മുഴുവൻ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നുവെന്ന് അടുത്തറിയുന്നവരൊക്കെ സമ്മതിക്കും.

ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ ആഴവും നീളവും അളക്കുവാൻ മനുഷ്യർക്ക് ആർക്കും കഴിയുകയില്ല. പുറമേ കണ്ട ചില കഴിവുകേടുകളുടേയും കുറവുകളുടേയും അതോടൊപ്പം വസ്തുനിഷ്ഠവും സരളവും വിനയാന്വിതവുമായ പെരുമാറ്റരീതിയുടേയും അനാകർഷകമായ സംഭാഷണശൈലിയുടേയും വെളിച്ചത്തിൽ ആ വ്യക്തിത്വത്തെ വിലയിരുത്തുന്നതു തെറ്റാണ്. ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയ്ക്കു വികാരപ്രധാനമായ തലമുണ്ടായിരുന്നില്ല. യുക്തിയിലും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ നിഗമനത്തിലും ചാലിച്ചെടുത്തതായിരുന്നു ദൈവവും മനുഷ്യനുമായുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധം. ഭാരതീയ ചിന്തയിൽ നിഷ്കാമകർമ്മിയെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാം. വി. യോഹന്നാൻ ക്രൂസിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയോട് അതിനെ ഉപമിക്കാനാണ് ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുക. ഡൺസ്റ്റനച്ചനിൽ പ്രശോഭിച്ചിരുന്ന വീരോചിതവും തനിമ നിറഞ്ഞതുമായ ദാരിദ്ര്യചൈതന്യത്തിലും സരളമനോഭാവത്തിലും വിനയാർദ്രതയിലും നിഷ്കളങ്കമായ പുഞ്ചിരിയിലും ത്യാഗമനസ്ഥി

തിയിലും കഠിനാദ്ധ്വാനത്തോടുള്ള ആസക്തിയിലും സേവനശൈലിയിലും പ്രാർത്ഥനാനുഭവത്തിലും എല്ലാം വസ്തുനിഷ്ഠമായി വിലയിരുത്തുവാനുള്ള കഴിവിലും, ശരിയായി തോന്നുന്നവ ആരുടെ മുമ്പിലും തുറന്നു പറയാനുള്ള ധൈര്യത്തിലും യേശുവിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികത നിറഞ്ഞു നിൽക്കുകയായിരുന്നില്ലേ?

ജീവചരിത്രം വായിച്ചപ്പോഴും ഈ കുറിപ്പുകൾ എഴുതിയപ്പോഴും എനിക്കുണ്ടായ അനുഭവം തുറന്നുപറയട്ടെ. ഗുരുവരൻ എന്റെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നതും സംഭാഷിക്കുന്നതുമായി തോന്നി. ആത്മനിഷ്ഠമായ തോന്നലാകാം.

ഫാ. പോൾ കല്ലുവീട്ടിൽ സി. എം. ഐ.

സെന്റ് തേരേസാസ് ആശ്രമം, കോട്ടയ്ക്കൽ, മാള

കോട്ടമുറി പി. ഒ., തൃശൂർ - 680732,

മൊബൈൽ: 98467 20092.